

OSKAR KÄLLNER • KARL JOHNSON

IMPERIUMIN PERILLISET

MAAILMANSYNNYTTÄJÄ

SUOMENTANUT LEENA PELTOMAA

HELSINGISSÄ KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

Ruotsinkielinen alkuteos *Imperiets arvingar: Världsdanaren*
© Karl Johnsson & Oskar Källner 2023 by agreement with Grand Agency
Julkaisija Rabén & Sjögren, Tukholma 2023

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024
Suomennos Leena Peltomaa

ISBN 978-951-1-42507-6

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

ELIAS

Elias niiskaisee ja pyyhkii naamaansa paidanhihalla. Räkä ja kyyneleet ovat kastelleet kasvot läpimäriksi. Yksi kyynel ehtii tipahtaa Alicen olkapäälle. Sisko makaa vuoteellaan kuin vainaja. Posket ovat kalpeat.

Onko se enää edes hänen Alicensa? Vai onko Raqqas jo ottanut kokonaan vallan?

Ja ihan niin kuin siinä ei olisi jo tarpeeksi, heitä ajaa nyt takaa Malka ja hänen tuhannen aluksen laivastonsa.

Kaikki, mikä tässä avaruusseikkailussa on joskus ollut hauskaa, on muuttunut tomuksi ja tuhkaksi. Paha maku nousee suuhun. Elias tahtoo takaisin kotiin, takaisin Maahan ja Sunnerstaan.

”Äiti... isä...” hän mutisee tukahtuneesti ja pyyhkäisee taas nenäalustaa.

Sitten hänen korviinsa kantautuu ääni. Hänen pään-

sä nytkähtää pystyyn, ja ihokarvat kohoavat. Hyperavaruusmoottori hurisee. Hän tunnistaa sähköisen latauksen ilmassa, sen miten universumin rakenne ikään kuin taittuu juuri ennen hyppyä.

Mitä Brock ja muut aikovat? Eihän hyperavaruuteen voi hypätä näin lähellä planeettaa! Ja eivätkö he ole vielä ilmakehässäkin? Siitä huolimatta hän kuulee, miten moottorit kiihdyttävät hurjaan voimaan, jota tarvitaan aluksen sinkoamiseen kohti toista ulottuvuutta. Brockin täytyy olla epätoivoinen.

Korvissa naksahtaa. Hetken tuntuu kuin itse aika pysähtyisi ja Elias kääntyisi nurinpäin. Hän on ehtinyt kokea jo monta hyperavaruushyppyä. Yleensä tavallisen universumin ja hyperavaruuden välinen siirtymä on sujuva, miltei sulokas, kuin altaaseen sukeltava olympia-uimari, joka rikkoo vedenpinnan täsmällisesti ja tarkasti. Tämä kerta on erilainen. Hiljaisuus särkee ulottuvuuksien välisen kalvon viehkeästi kuin säikähtänyt sarvikuo-no. Tuntuu kuin koko todellisuus ulvahtaisi tuskasta.

Elias tarttuu Alicea kädestä ja puristaa lujaa. Jos tämä on hänen elämänsä viimeinen hetki, hän haluaa viettää sen sisarensa kanssa.

”Anteeksi etten mä osannut suojella sua”, hän kuiskaa.

Alice on aina ollut heistä se vahvempi, se joka on ajanut kiusaajat tiehensä terävillä sanoillaan ja kovilla nyrkeillään. Alice on aina pitänyt huolta siitä, ettei kukaan

ole uskaltanut haastaa riitaa Eliaksen kanssa. Tenialla Alice puolestaan olisi tarvinnut veljeään, eikä hän ollut siellä sisarensa tukena.

Sairastuvan metallilattia tärisee juoksevien jalkojen voimasta, ja aluksen rungosta kuuluu pamahduksia. Eliaksen vatsa kuroutuu kokoon, ja sydän hakkaa niin lujaa, että tuntuu kuin se hyppäisi kurkkuun ja salpaisi hengityksen. Metallinen kirkkuna leikkaa hänen korviaan. Kuulostaa siltä kuin koko Hiljaisuutta revittäisiin kappaleiksi. Aika-avaruus tuntuu huojuvan hänen ympärillään.

Elias takertuu kouristuksenomaisesti Alicen käteen ja yrittää pidätellä kyyneleitään.

Sitten tulee hiljaista.

Hän vilkaisee yllättyneenä ympärilleen. Alus ei ole räjähtänyt. Todellisuus on yhä olemassa, ja niin on hänkin. Yksi hengenveto kerrallaan.

”Arisa, mitä äsken tapahtui?” hän kysyy vapisevalla äänellä.

”Hiljaisuus hyppäsi”, aluksen tekoäly vastaa katosta.
”Olemme nyt hyperavaruudessa.”

Arisan ääni on yhtä viileä ja tyyni kuin aina.

”Mutta mehän oltiin ihan tosi lähellä Feroz II:ta!”

”Aivan.”

”Ja me jäätiin henkiin!”

”Aivan.”

”Miten se on mahdollista?”

”Siitä minulla ei ole dataa.”

Elias huokaa. Hän pitää Arisasta kovasti. Arisa on enemmän kuin pelkkä hieno tietokoneohjelma, hän on persoona. Vaikka Elias ei tiedä, onko tekoälyllä tunteita samassa mielessä kuin biologisilla olioilla, jotenkin hänestä tuntuu, että Arisa todella välittää sekä hänestä että muista aluksen matkustajista. Silti tekoäly on toisinaan melko turhauttava keskustelukumppani.

Elias kumartuu Alicen puoleen ja antaa sisarelleen pusun otsalle.

”Kuule, mä käyn nopeesti komentosillalla. Käväisen katsomassa, mitä siellä on tekeillä. Mä tuun ihan kohta takaisin.”

Hän nousee ja ottaa muutaman askeleen kohti ovea, joka avautuu automaattisesti. Sitten hän pysähtyy epäroiden. Voiko hän todella jättää Alicen yksin? Tosin Arisa tietysti vahtii Alicea ja mittaa tämän kaikki arvot satoja kertoja sekunnissa.

Alus tärähtää. Elias ottaa seinästä tukea.

”No mitä nyt?”

”Hypyn yhteydessä syntynyt hyperavaruuskupla on epävakaa”, Arisa vastaa. ”Sen arvot ovat hyvin heikot. Kaikkien hyperavaruusmatkailun tunnettujen periaatteiden mukaan sen olisi itse asiassa jo pitänyt romahtaa.”

Tieto ratkaisee asian. Eliaksen on pakko ottaa selvää siitä, mitä tapahtuu. Hän astuu käytävään ja lähtee hölkäämään komentosiltaa kohti.

CHELIE

Chelie tunnustelee tikaria kädellään varmaan sadatta kertaa ja varmistaa, että se pysyy tiukasti vyöllä. Hänen on surmattava Raqqas Tyranni, valkeiden luiden kuningatar. Hänen on surmattava Alice, rakas sisarensa.

”Voi Alice, Alice”, hän valittaa, ja sulkaviuhkat hänen päässään huojuvat epätoivosta.

Hän ei kuitenkaan voi antaa tunteiden estää itseään. Hän pakottaa itsensä liikkeelle, kipittää huoltotunnelien läpi yhä kiihtyvää vauhtia ja pääsee lopulta ilmanvaihtoputkiin.

Hän katsoo viestintälinkkiään ja varmistaa, että aluksen sisäinen anturiverkko on yhä poissa toiminnasta. Arisaa oli vaikeampi huijata kuin Mortokia, Madukarin tekoälyä, jonka hän aikoinaan hakkeroi heidän paetessaan kraoalukselta. Siitä huolimatta Arisankin anturit oli lop-

pujen lopuksi aika helppo saada pois päältä, kun oli painunut asiaan tosissaan. Siinä on tiettyä ironiaa: kaikkien virittäjäorjana viettämiensä vuosien jälkeen Chelie on varsinainen tietokonejärjestelmien huijaamisen erikoisasantuntija. Juuri tällä hetkellä Arisa on suurelta osin sokea ja kuuro, ja Chelie pystyy liikkumaan aluksessa vapaasti, kenenkään huomaamatta.

Hän ryömiä ilmanvaihtoputkistoon ja alkaa edetä sairastupaa kohti. Nyt on kuljettava äänettömästi. Elias saattaa olla tuvalla. Hän yrittäisi estää Chelietä, eikä Chelie halua vahingoittaa häntä.

Lopulta Chelie pääsee sairastuvan katossa olevalle tuuletusritilälle ja kurkistaa alas huoneeseen. Alicen keho makaa vuoteella heikkona ja hauraana. Pienet höyhenet Chelien jaloissa ja käsivarsissa nousevat pystyyn, ja suru täyttää hänen mielensä. Hänen on silti pakko toteuttaa aikeensa. Alicen tähden. Chelien oman kansan tähden. Galaksin tähden. Hänen käsissään tulee olemaan hänen oman sisarensa verta, ja sen tosiasian kanssa hänen on elettävä loppuikänsä, mutta hänellä ei ole muuta vaihtoehtoa.

Hiljaa hän tarttuu ritilään ja ujuttautuu alaspäin, kunnes roikkuu enää pelkkien kynsiensä varassa. Hän irrottaa otteensa pehmeästi ja laskeutuu äänettömästi lattialle.

Alice ei hievahdakaan.

Chelie asettuu seisomaan vuoteen viereen. Hän katsoo

sisartaan. Alice näyttää surkealta, kovin kaltoinkohdellulta. Hänen kasvonsa ovat kalpeat, ja sotkuisen tukan seasta erottuu kuivunutta verta. Ilmeisesti hän on loukkaantunut sukkulassa vakavasti.

”Mitä ne oikein on tehneet sulle?” Chelie kuiskaa.

Hänen sulkansa huojuvat epätoivosta, ja hän yrittää tyynnyttää ne, mutta turhaan. Hitaasti hän vetää tikarin vyöstään. Hän vapisee niin hurjasti, että hänen on pakko pidellä asetta kaksin käsin. Hän kuljettaa tikarin Alicen rintakehän ylle ja tähtää vähän keskikohdasta oikealle, siihen missä alonaiden sydän sijaitsee.

Hän ei halua!

Silti hänen on pakko.

Hän jännittää lihaksensa iskeäkseen kylkiluiden välistä suoraan sydämeen.

Juuri sillä hetkellä Alice avaa silmänsä.

Hänen katseensa on sumuinen ja hämmentynyt. Sit-
ten hän huomaa Chelien, ja hymy leviää hänen kasvoil-
leen. Hänen silmänsä loistavat ilahtuneina, ja niihin ki-
hoavat kyyneleet.

”Malachio! Rakas ystävä. Miten olenkaan kaivannut
sinua!”

ELIAS

Pariovet liukuvat auki, ja hengästynyt Elias ryntää komentosillalle. Seinäholossa hyperavaruuden outo tulenpunainen eetteri pyörteilee aluksen ympärillä haituvaisina pilvinä. Pyörteiden seassa kipunoi ja salamoi lakkaamatta.

Koko Hiljaisuuden miehistö on kokoontunut Farein päätteen eteen, lukuun ottamatta Kapaa, jota ei näy missään. Jopa Brock on noussut kapteenintuoliltaan ja tarkastelee synkkänä hypermoottorin tilaa osoittavia symboleja. Syndra ja Farei väittelevät kiihkeästi keskenään. Iso lintu osoittaa symboleita ja puhuu jotain ”epäsäännöllisistä heilahteluista” ja ”imaginäärivektoreista”. Eliaksella ei ole aavistustakaan siitä, mitä se tarkoittaa.

”Mitä täällä tapahtuu?” hän kysyy.

Brock vilkaisee häntä.

”Hyperavaruusmoottori ei ole enää meidän hallinnassamme.”

”Mitä sä tarkoitat?”

”Emme näe, missä olemme tai mikä meidän nopeutemme on, emmekä edes sitä, mihin suuntaan olemme menossa. Mikä pahinta, emme myöskään pysty sammuttamaan moottoria. Saatamme mäjähtää suoraan keskel-le jotain tähteä!”

”Hyperavaruuskupla huojuu!” Farei puuskahtaa, ja Elias kuulee hädän hänen äänessään. ”Sen olisi kaiken järjen mukaan pitänyt jo puhjeta! Ja me olisimme vainajia!”

”Omalta osaltani arvostan sitä, että moottori suoriutuu vaikka mahdottomistakin tehtävistä, niin kauan kuin se pitää meidät hengissä”, Syndra mutisee.

”Mutta miten pitkään tätä voi jatkua?” Farei parahtaa.

”Mikä hyperavaruuskupla oikeastaan edes on?” Elias ihmettelee.

Hän on kuullut sanan monta kertaa, mutta tätä ennen hän ei ole ikinä oikein pysähtynyt ajattelemaan, mitä se tarkoittaa.

”Hyperavaruus on vieras ulottuvuus”, Syndra sanoo. ”Me emme voi elää siinä. Jotta voimme hypätä sen läpi, otamme mukaan palan omaa universumiamme, kuplan, jonka sisällä Hiljaisuus on. Ilman sitä tuhoutuisimme välittömästi.”

Komentosillalle ilmestyy hologrammi. Kapa. Pienellä sammakkomiehellä on taas mekaanikonhousut päällään

ja työkaluvyö lanteillaan. Siitä mielipuolisesta asukokonaaisuudesta, johon hän sonnustautui Feroz II:n huutokauppahuoneella, ei näy jälkeäkään. Kapa levittää kaikki neljä kättään ja kumartaa hiukan.

”Olen nyt täällä konehuoneessa, kapteeni.”

”Miltä siellä näyttää?”

”Moottorin arvot ovat omituisia. Se on ilmeisesti vahingoittunut hypyssä. Ajan läpi pari vianmääritystä.”

Silloin alus värähtää jälleen. Tuntuu kuin koko heidän olemuksensa värähtäisi ja sirpaloituisi teräväreunaisiksi palasiksi.

”Mitä se oli?” Elias kysyy.

Farein näyttö on äkkiä tulvahtanut täyteen ärhäkän-punaisia symboleja.

”Kupla romahtaa!” hän huudahtaa.

Kapa-hologrammi puhaltaa pienen ilkkurisen melodian.

”Luota moottoriin”, hän sanoo. ”Rakasta moottoria.”

”Sukeltaja! Lakkaa höpöttämästä ja tee jotain!” Syndra ärähtää. Hänen kasvonsa ovat tuhkanharmaat.

Vielä kerran aluksen läpi kulkee vavahdus. Tuntuu kuin aika pysähtyisi muutamaksi sekunniksi ja pohtisi, mennäkö rikki vai ei.

”Kapa”, Brock mylväisee, ”sammuta se hyperavaruusmoottori! Vaikka käsin jos on pakko! Vie meidät takaisin tavalliseen avaruuteen.”

”Selvä on!” Kapa vastaa.

Holo välähtää ja pikkuinen sammakkomies katoaa näkyvistä, mutta he ehtivät vielä kuulla, miten hän mutisee itsekseen:

”Mihinkäs minä nyt sen leikkurin paninkaan?”

CHELIE

Chelie pitelee tikaria vapisevin käsin Alicen rintakehän yläpuolella. Raqqas katsoo häntä silmät riemusta säteillen. Yksi isku, ja hän on iäksi poissa. Ja Alice hänen mukanaan.

Chelie tietää, että hänen on pakko, mutta silti hän on kykenemätön viemään työtään päätökseen.

Raqqasin katse osuu tikariin.

”Malachio, mitä sinä oikein teet?” hän kysyy ja huokaa. Hän ei vaikuta vähääkään pelokkaalta. ”Ethän sinä pystynyt tappamaan minua viimeksikään. Miksi kykenisit siihen nyt?”

”Mun nimi on Chelie!”

Sanat tulevat hänen suustaan kuin itsestään, mutta sitten hän jo soimaa itseään. Miksi ryhtyä puheisiin Raqqasin kanssa? Hänenhän pitää iskeä tikari tämän rintaan! Hän tuskin tuntee omia käsiään. Käsivarsien ja jal-

kojen sulat sojottavat kauhusta pystyssä. Tikarin kädensija on hiestä liukas.

Hänen on pakko! Kaiken sen vuoksi, mitä tämä nainen on pannut hänen kansansa kärsimään. Alicen, hänen rakkaan sisarensa vuoksi.

”Kuolema tyrannille!” hän huutaa ja iskee kaikella voimallaan.

Terä ei osu mihinkään. Raqqas nostaa kätensä, ja näkymätön voima tarttuu aseeseen. Tikari pysähtyy tyhjiin ilmaan ja jää siihen. Seuraavassa hetkessä Chelie paiskautuu taaksepäin lattiaan. Raqqas kohottautuu voihkaisten pystyyn ja tarttuu päähänsä. Hän katsoo suoraan Cheliehin, ja nyt hänen katseensa on terävä.

”Nyt minä näenkin. Ethän sinä ole Malachio. Sinä olet Chelie, Alicen ystävä.”

Raqqas ojentaa kätensä kohti tikaria, joka laskeutuu kuuliaisesti hänen käteensä. Hän sormeilee sitä ja koskettaa terää peukalollaan.

”Hieno tikari”, hän sanoo. ”Ei ihan niin siro kuin se, joka Malachiolla oli, mutta taitavaa työtä silti.”

Chelie tuijottaa naista. Hän on epäonnistunut. Hänen mielessään riehuvat pelko ja epätoivo. Hän haluaisi sanoa jotain painavaa. Jotain sellaista, että Raqqas saa vielä maksaa rikoksistaan ja että kraot eivät koskaan luovu taistelustaan. Sanat, jotka hänen suustaan tulevat, yllättävät kuitenkin hänet itsensäkin.

”Anna Alice takaisin!”

Raqqas näyttää hyvin surulliselta.

”Kunpa se olisikin niin yksinkertaista.”

”Sen kun vaan häivyt sieltä! Toi ei ole sun keho!”

Raqqas kohottaa kätensä.

”Kuuntele minua. Minä uskon, että remnaarit lähettivät minut tänne aivan tietystä syystä, karkottamaan sinun kansaasi kohdanneen kirouksen.”

”Sä itse olit se kirous, joka meitä kohtasi!” Chelie kiljuu.

Raqqas huokaa syvään.

”En pyydä sinua ymmärtämään tekemiäni valintoja. Ne olivat suuria ja kauhistuttavia. Tämä ei kuitenkaan ole se tulevaisuus, jonka halusin saada aikaan. Kansasi on kärsinyt aivan liian kauan. Minä en tahdo muuta kuin palauttaa kraoille heidän suuruutensa.”

Chelie tuskin uskoo korviaan.

”Miksi sä sen tekisit?”

”Koska kerran rakastin erästä teistä.”

Chelien silmät laajenevat. Mistä Raqqas oikein puhuu? Hän haroo kynsillään sulkaviuhkojaan, yrittää selvittää ajatuksensa.

”Mitä Alicelle tapahtuu?”

”Ei minä halua vallata tätä kehoa. Haluan vain lainata sitä vähän aikaa.”

”Alice on mun ystävä. Mun sisko.”

”Minä tiedän.”

Chelie ei enää pysty vastustamaan tunteita, jotka vyöryvät hänen ylitseen. Hän haluaa huutaa tuskasta, mutta huutamisen sijaan hän vain inahtaa hiljaa, ja äänetön vahdus kulkee läpi hänen ruumiinsa. Hiljaa itkemisessä hän on saanut paljon harjoitusta. Sen taidon oppi Madukarilla nopeasti.

”Tässä”, Raqqas sanoo ja ojentaa hänelle tikaria, kahva edellä.

Monta pitkää menesiä Chelie vain tuijottaa asetta. Onko se ansa? Raqqas pysyttelee aivan hiljaa ja pitää tikaria kädessään. Hitaasti Chelie ojentaa oman kätensä ja tarttuu kahvaan. Haluaako Raqqas todella auttaa kraoja? Mutta miten Alicen silloin käy? Voiko Chelie ottaa vastaan avun, jota Raqqas tarjoaa kraokansan pelastamiseksi, jos hintana on Chelien oma sisar? Chelien ajatukset sotkeentuvat. Hän tuntee itsensä likaiseksi.

Hän näkee, miten myötätuntoisesti Raqqas katsoo häntä. Näyttää kuin keisarinna pyrki tukemaan häntä kädellään.

”Chelie?” hän sanoo ja kuulostaa aivan Alicelta.

Chelie ei enää kestä. Se kaikki on hänelle yksinkertaisesti liikaa. Taakseen katsomatta hän ryntää ulos sairastuvasta.

KAPA

Kapan laulu raikuu reippaana ja rytmikkäänä. Sävelmä on napakka ja tinkimätön. Aikaa ei ole paljon. Kapa kuljettaa leikkauspoltinta hyperavaruusmoottorin kolmannen huoltoluukun reunaan pitkin. Se ei tahdo millään antaa periksi. Sävelet muuttuvat yhä rivakammiksi, yhä nykivämmiksi. Kapa tietää, että hänen olisi pitänyt korjata rikkinäinen lukko jo kauan sitten. Hänellä on vain ollut aika lailla muuta tekemistä viime aikoina, kun hän on suunnitellut galaksin kaikkien aikojen hienostuneinta vankilapakoa. Muun muassa. Vaikka tilanne on vakava, hän sallii muutaman hilpeän soinnun soluttautua harmonioiden sekaan. Olipa se kerrassaan ainutlaatuinen tempu! Mikä tarina kerrottavaksi aikanaan troggiveljille!

Hän kasvattaa polttimen tehon maksimiin, mutta liekki ei vain pure. Tämä hopeinen metalli on uskomatto-

man kestävä. Jollain lailla luukku on silti saatava auki. Sen sisällä on joukko sulakkeita. Jos hän kytkee ne pois päältä oikeassa järjestyksessä, moottorin pitäisi sammua. Jos hän kytkee ne pois päältä väärässä järjestyksessä, alus räjähtää. No. Käy niin kuin on käydäkseen. Pitää vain osua oikeaan heti ensimmäisellä yrittämällä.

Tuntuu kuin luukku nauraisi hänelle, kun hän siirtelee liekkiä tuloksetta edestakaisin. Siis jos nyt luukun voi sanoa nauravan. Kapan mielestä voi, ilman muuta. Koko hyperavaruusmoottori on itse asiassa varsin hilpeä laite, se suorastaan huokuu tuntemattomien suunnittelijoidensa iloa ja rakkautta. Kapa tuntee sen.

Hän katsoo poltinta. Ei tule mitään. Ehkä pitäisi kutsua paikalle drooni ja yrittää samaa sen teholasereilla.

Ovi avautuu läimähtäen, ja Alice astuu sisään. Ei, ei Alice. Vaan Raqqas. Kapa tunnistaa välittömästi keisarinnan elekielen, joka uhkuu yhtä aikaa voimaa ja hienostuneisuutta. Se näyttää aivan erilaiselta kuin Alicen vilkas ja eloisa olemus.

Raqqas kantaa kuitenkin Alicen vartaloa yllään kuin vaatetta. Se saa Kapan silmät siristymään ja kädet hikoamaan. Salaisuus painaa häntä.

Raqqasin katse pureutuu häneen.

”Arisa on ilmoittanut minulle ongelmasta. Aikaa ei ole paljon. Mikä on suunnitelmasi?”

Kapa vilkaisee luukkua. Se ei naureskele hänelle enää.

”Yritän saada tämän auki.”

”Miten se sujuu?”

”Huonosti.”

Raqqas seisoo hyperavaruusmoottorin edessä jalat harallaan ja tuijottaa sitä tiukasti. Sitten hän ojentaa toisen kätensä luukkua kohti ja sulkee silmänsä.

”Tämä on mekaaninen lukko”, hän sanoo hiljaa, ”tunnen sen salvan.”

Hän puristaa kätensä nyrkkiin ja kääntää.

”No niin.”

Kuuluu naksahdus, ja luukku avautuu.

Kapa puhaltaa kiitollisena pienen sävelmän. Siinä ne ovat, moottorin seitsemän sulaketta. Mikäs se järjestys taas olikaan? Hän hyräilee, etsii oikeaa melodiaa. Muistinsa suomailta hän kutsuu esiin sammutuslaulua, jonka sävelsi jo Umbezralla, kun he asensivat tätä hyperavaruusmoottoria. Sävelet värähtelevät, ja musiikin harmoniat paljastavat hänelle oikean järjestyksen. Niinhän se olikin!

Epäröimättä hän kytkee pois päältä numero kolmosen, viitosen ja nelosen, odottaa kaksi tahtia, ja irrottaa sitten vielä numero ykkösen.

Aluksen rungon läpi kulkee voimakas tärähdys, ja Kapa takertuu luukkuun pysyäkseen pystyssä. Todelisuus kääntyy ympäri. Kapa tuntee, miten alus jättää hyperavaruuden taakseen ja syöksyy tavalliseen avaruu-

teen. He ovat jälleen universumin tähtien, planeettojen ja kuiden keskellä. He ovat selviytyneet hengissä.

Ei hän tosin missään vaiheessa muuta kuvitellutkaan.

Hän vie yhteen kaikki neljä kättään ja kumartaa kiitollisena kohti moottoria. Silloin Hiljaisuus huojauttaa jälleen. Jälkijärjestys. Ei kovin yllättävää, ottaen huomioon, miten äkisti he äsken heittäytyivät ulottuvuuksien kalvon läpi.

Liikkeen voima on kuitenkin suurempi kuin Kapa on ajatellut, ja hän kadottaa tasapainonsa. Hän ojentaa käntensä pehmentääkseen törmäystä, mutta yksi käsistä osuu vahingossa sulakkeisiin.

Salamanvälähdys. Hirvittävä kipu, kuin uppoaisi sulaan metalliin. Kapa kaatuu lattialle. Koko hänen ruumiinsa nytkähtelee. Hän yrittää epätoivoisesti saada henkeä, yrittää pysyä tajuissaan. Sieraimiin tunkeutuu palaneen lihan haju. Hänen oman lihansa.

Joku kääntää hänet varovasti selälleen. Raqqas. Keisarinna silmissä on tyrmistynyt katse. Kapa on nähnyt saman ilmeen ennenkin. Silloin kun puhui Raqqasin kanssa ensimmäistä kertaa, kun tämä oli vasta herännyt Alicen sisällä ja oli vielä hyvin hämmentynyt. Raqqas parka. Hän oli niin yksin ja epätoivoinen. Pelkkä varjo siitä entisestä itsestään. Niinpä Kapa häntä lohduttaakseen kertoi psii-munasta.

Toisille hän ei ole kertonut. Ehkä olisi pitänyt. Kaikki on kuitenkin niin monimutkaista. Sillä jos hän olisi ker-

